MEDALION

BOGDAN FICEAC

***P**e tînărul bine legat, cu o figură adolescentină şi cu ochii iscoditori – l-am descris aici foarte sumar pe fizicianul şi prozatorul SF, Bogdan Ficeac (născut în Piteşti la 31 III 1958) – mi-l amintesc din anii săi de liceu, cînd în calitate de profesor de fizică, intuindu-i calităţile intelectuale deosebite şi receptivitatea pentru nou l-am orientat „vectorial" spre Facultatea de Fizică din Bucureşti la care a pătruns, de altfel, în fruntea listei. După absolvirea facultăţii (secţiile Biofizică, Laseri) a lucrat timp de doi ani la Institutul de Reactori Energetici Piteşti, iar din 1985 s-a transferat la I.P.A. Bucureşti. Cînd în mai 1983 a luat fiinţă la Piteşti Biblioteca Anticipaţia (a revistei ARGEŞ), alături de redactorul-şef Sergiu I. Nicolaescu am fost unul dintre cei care i-au susţinut „aripile" debutului cu povestirea „Păsările". Speranţele investite nu s-au lăsat aşteptate. În acelaşi an i se acordă premiul revistei „Magazin" (cu prilejul Concursului anual de literatură de anticipaţie, urmat de alte premii la ediţiile din anii 1984, 1985).*

Facilitatea şi bucuria cu care a scris şi publicat ulterior proză, eseuri, enigmistică şi umor SF, caricaturi, reportaje şi interviuri în „Argeş", „Magazin", SLAST, almanahurile „Anticipaţia", „Magazin", „România literară" şi alte publicaţii au făcut ca numele său să devină tot mai cunoscut printre cititori. Volumul depus la editura .Albatros" îşi aşteaptă – cuminte – rîndul, în vederea apariţiei.

Ca un produs al „noului val" al SF-ului românesc. Bogdan Ficeac constituie în acelaşi timp un exponent exemplar al celor „două culturi" (în

accepţia terminologiei lui Ch. Snow) prin (in)formaţia pe care o posedă şi o valorifică în povestirile sale. Talentul şi tenacitatea de care dispune îi dau dreptul să aspire la noi creaţii literare, în măsură să probeze că pe autostrăzile SF-ului posedă un veritabil „carnet de conducere”.

ALEXANDRU BOIU

STEAUA DIN POIANA GORUNULUI

BOGDAN FICEAC

Nu ştiu dacă întîmplarea prin care am descoperit însemnările acelui necunoscut a fost un eveniment fast în viaţa mea. De multe ori, cînd rămîn cu mine însumi şi întrebările se multiplică la nesfîrşit, starea de surescitare, obsesiile febrile ce mă cuprind degenerează în spaimă şi în acele momente îmi doresc să nu fi găsit niciodată notesul pe jumătate distrus de şobolani. Deznădejdea şi resemnarea apar de obicei în nopţile cînd stau pe întuneric, cu ochii deschişi, fără să pot adormi ore în şir. Dar primele semne ale zorilor îmi alungă teama şi un entuziasm inexplicabil mă inundă, mă simt iarăşi capabil să-mi înfrîng neputinţa, să privesc adevărul în faţă chiar dacă, deocamdată, nu-l pot înţelege în întregime. Ştiu însă că va veni clipa cînd mă voi elibera de spaimă. Sînt sigur de asta. Atunci poate nu voi mai vrea nici măcar să aflu cine a fost individul ale cărui însemnări le-am găsit în podul casei părăsite din Poiana Gorunului, ce a devenit el, sau în ce fel l-au marcat întîmplările povestite în jurnal. Atunci voi fi cu adevărat liber, voi fi reuşit să mă învinge pe mine însumi, să-mi reprim acel atavism psihic ce refuză cu încrîncenare demnitatea singurătăţii.

Redau în cele ce urmează însemnările necunoscutului, atît cît am putut descifra, notesul fiind în cea mai mare parte deteriorat de ploi şi de şobolani. Primele pagini lipsesc, dar nu cred că ar fi avut prea mare importanţă pentru cele petrecute în satul de lîngă Poiana Gorunului. Erau probabil impresii ale drumului de pînă acolo şi ar fi oferit cel mult unele date privind identitatea individului, sau, ceea ce ar fi fost oarecum interesant ar fi dezvăluit mobilul venirii lui în sat. Din citirea şi recitirea întregului manuscris înclin să cred că nu a ajuns acolo întîmplător. Este chiar posibil să fi fost trimis de autorităţi pentru a confirma sau infirma anumite zvonuri ce se răspîndiseră în regiune.

Iată însemnările:

...s-a aplecat fără să încerce măcar să-şi ascundă zîmbetul şiret. Am

înţeles că nu puteam afla mai multe de la el. Cotrobăi cîteva clipe prin desagă şi scoase o bucată de pîine, slană şi o ceapă. Le puse pe măsuţa de lîngă geam şi zdrobi ceapa cu pumnul făcîndu-mi semn să mă servesc. L-am refuzat. Trenul începuse deja să încetinească şi o luminiţă palidă, mai mult o părere, apăruse din bezna nopţii undeva în faţă. M-am ridicat să-mi iau geamantanul sprijinindu-mă de spătarul banchetei – vagonul se zgîlţîia îngrozitor – şi în timp ce-mi încheiam nasturii pardesiului am încercat o ultimă întrebare:

— Chiar nu vrei să-mi spui de ce ar fi mai bine să ocolesc satul ăsta?

Zîmbetul i-a dispărut de pe faţă.

— Dragă domnule, tot ai să cobori. Ai numa' grijă, ăstora de-aci nu le plac străinii...

A încercat să mai spună ceva, dar nu l-am înţeles. Locomotiva şuierase şi eu eram prea enervat ca să insist cu întrebările. Am înşfăcat geamantanul şi m-am grăbit să cobor.

Halta era mizerabilă. O coşmelie cu o singura încăpere la geamul căreia pîlpîia flacăra unei lămpi cu gaz. Cîteva tufe uscate de trandafiri demonstrau o oarecare preocupare pentru salvarea aparenţelor. Singurul lucru ce distona cu sărăcia din jur era felinarul. Din fier forjat, proaspăt vopsit, părea un uriaş fulg de păpădie cu puful din lumina rece. Sub el impiegatul, un individ scund, rotofei, încremenise cu fanionul ridicat, privindu-mă de parcă nu şi-ar fi crezut ochilor. Am sărit în mocirla de lîngă linii şi m-am apropiat. A coborît încet fanionul şi uimirea i-a dispărut de pe faţă înlocuită de un zîmbet slinos. L-am abordat scurt, încercînd să-mi domin antipatia.

— Bună seara, cum ajung la Şipotu?

În ochi i-a sclipit o luminiţă de interes în timp ce rînjetul se lăţea.

— Ce surpriză? Bună seara, bine aţi venit! E un adevărat eveniment pentru mine să văd o figură nouă coborînd în fundătura asta. Ştiţi, m-am săturat de ţăranii ăştia... – făcu un gest vag, de dispreţ, cu mîna.

L-am întrerupt iritat.

— Poţi să-mi spui cum ajung la Şipotu?

— V-am supărat cu ceva? s-a arătat el ofensat de intervenţia mea. Îmi cer iertare. Voiam doar să schimb şi eu cîteva cuvinte cu o persoană de calitate – o undă de slugărnicie îi apăru în glas. Ştiţi, pe aici nu prea găseşti oameni fini ca dumneavoastră.

Nu l-am mai ascultat. Am privit în jur încercînd să-mi alung enervarea. Trenul dispăruse de mult şi lumina felinarului smulgea din beznă doar

halta şi o mică porţiune a terasamentului. Părea decorul unei piese de teatru absurd în care eu jucam rolul personajului care nu pricepe nimic. Impiegatul vorbea mereu, cred că încerca să mă flateze şi atunci m-am hotărît să-l iau prin surprindere.

— Ai auzit de Sihastru?

S-a oprit brusc şi trăsăturile feţei i-au căzut într-o grimasă de teamă nelămurită.

— Sihastru?.. Nu.. nu ştiu despre ce vorbiţi...

— Atunci spune-mi măcar cum pot ajunge la Şipotu.

Şi-a pus fanionul în buzunar şi s-a întors către haltă. Lam urmat. Înainte de a intra, vorbi fără să mă privească.

— Dacă aveţi noroc îl mai prindeţi pe moş Nicodim...”

Fila următoare este ruptă. Din frînturile de cuvinte păstrate pe resturile de la cotor nu se poate deduce nimic inteligibil, aşa că am renunţat să le mai transcriu. În ceea ce priveşte fragmentul, ţin să adaug cîteva observaţii:

1. Modul în care s-a comportat autorul jurnalului, am în vedere aici mai ales faptul că ştia de Sihastru, îmi întăreşte presupunerea ca nu coborîse întîmplător în haltă. Pe de altă parte, siguranţa de sine, momentele de enervare, dar niciodată, atenţie! niciodată de uimire sau de curiozitate spontană, exclud de la sine posibilitatea de a fi auzit întîmplător, în tren, anumite zvonuri care să-l determine să renunţe la scopul iniţial ai călătoriei.

2. Referitor la presupunerea că ar fi fost un agent al autorităţilor, care de altfel mi se pare singura plauzibilă, am totuşi unele îndoieli. Ele provin, aici s-ar putea să fiu subiectiv, de la modul în care a fost scris jurnalul. Este posibil să fi existat şi un raport către superiorii săi, redactat în alţi termeni, dar nu am reuşit să dau de urma lui. Oricum, singurul lucru cu adevărat important pentru desfăşurarea ulterioară a evenimentelor este că autorul însemnărilor pare să fi avut: a) un nivel cultural deasupra mediei şi b) o anumită doză de sensibilitate.

Cele două caracteristici sînt extrem de revelatoare pentru modul cum a acţionat în Poiana Gorunului în acea sinistră noapte.

3. Moş Nicodim. Din informaţiile pe care le-am cules în urmă cu un an la Şipotu, am înţeles că la cîţiva zeci de kilometri de sat exista în anii aceia o exploatare forestieră. Zilnic, un căruţaş transporta acolo alimente, întorcîndu-se mult după asfinţitul soarelui. Sătenii cu care am vorbit nu-şi mai amintesc numele acelui om. Este posibil să fi fost tocmai acest moş Nicodim.

Redau cel de al doilea fragment.

„...în beznă doar scîrţîitul roţilor şi zgomotul înfundat al copitelor. Hurducăiala risipise demult printre scînduri mîna de paie pe care mă aşezasem. De aţipit nici nu putea fi vorba. O burniţă măruntă începuse pe nesimţite şi întunericul devenise lipicios şi rece. Mi-am ridicat gulerul pardesiului şi m-am ghemuit cu braţele încrucişate într-o poziţie cît de cît suportabilă. Pe marginile drumeagului, siluete amorfe se înălţau către cerul smolit. La urma urmelor îmi plăcea întunericul ăsta, poate chiar pentru fiorul de nelinişte ce îmi excita imaginaţia. Moş Nicodim moţăia pe capră învelit în dulamă şi uneori aveam senzaţia că spinarea lui începe să crească, să se înalţe asupra mea mută şi ameninţătoare, voind să mă strivească.

— Mai avem mult de mers, moşule? m-am trezit întregind pentru a risipi nălucile.

— Încă un ceas... răspunse moş Nicodim ursuz.

— Îmi poţi găsi o gazdă în sat?

— Om vedea...

I-am simţit duşmănia în glas. Probabil acum regreta că mă luase cu el. M-am cufundat în tăcere gîndindu-mă cum aş putea să-l atrag de partea mea.

Din nou întunericul, burniţa, frigul. Durerea din muşchi dispăruse. Eram amorţit şi simţeam cum mă cuprinde o toropeală febrilă. Cred că am adormit o bună bucată de timp.

M-a trezit o smucitură violentă şi nechezatul calului. Am simţit că-mi pierd echilibrul, că mă răstorn, am încercat să mă agăţ de ceva, zdrelindu-mi degetele. Dar mai ales nu înţelegeam lumina aceea orbitoare ce îmi ardea ochii. Pentru o clipă am zărit silueta lui moş Nicodim cum se prăvale de pe capră în noroiul drumului. Mi-am recăpătat cu greu echilibrul, căruţa se oprise în şanţ pe jumătate răsturnată, şi am privit cu teamă în jur. Nechezatul înnebunit al calului mi-a străpuns timpanele şi l-am văzut cum se ridică în două picioare scăldat în lumină. M-am întors pe spate ferindu-mi ochii cu mîna. La cîţiva zeci de metri deasupra noastră, un glob de foc oscila cu rapiditate. Începeam să înţeleg ce se petrecuse. Am coborît din căruţă, dar n-am mai avut timp să-l studiez. Cu un zvîcnet scurt a ţîşnit deasupra brazilor şi s-a pierdut aproape instantaneu. Întunericul ne-a învăluit din nou, rece şi umed. La picioarele mele, moş Nicodim, îngenuncheat, îşi făcea cruce şi bîiguia mereu, cu spaimă, un «Doamne păzeşte-mă» inutil. Mă intriga spaima lui şi chiar mă neliniştea. Sfera de foc nu

putea fi decît un fulger globular, e-adevărat, cu o traiectorie cam bizară, însă din ceea ce citisem înainte de plecare, în general fulgerele globulare au comportări extern de ciudate. Şi, totuşi, de ce teama asta exagerată?

M-am aplecat şi l-am prins de braţ pe bătrîn ajutîndu-l să se ridice. S-a uitat la mine cu neîncredere făcîndu-şi încă o dată cruce şi s-a urnit către cal. L-a bătut cu palma pe grumaz pînă ce s-a domolit şi a scos căruţa din şanţ. Nu s-a mai urcat pe capră, a pornit să meargă pe jos, şchiopătînd, cu calul de dîrlogi. Am deschis repede geamantanul, am luat un pachet de ţigări şi m-am apropiat de el.

— Uite moş Nicodim, ia nişte ţigări..

— Nu-mi trebuie! m-a refuzat tăios, dar faptul că îmi vorbea, chiar şi pe tonul ăsta, era un semn bun.

— Te rog, nu mă refuza... am insistat vîrîndu-i-le în palmă. A făcut un gest vag de împotrivire, însă le-a acceptat.

Cîteva minute am mers în tăcere. Siluetele negre ale brazilor începeau să se rărească şi undeva departe se auzi lătratul unui cîine.

— Moş Nicodim, l-am abordat încercînd să fiu cît mai calm, simt că te-am supărat cu ceva. Măcar spune-mi ce am greşit.

S-a hotărît cu greu să vorbească.

— Domnule, întoarce-te de unde ai venit. Ne ajung necazurile noastre...

— Ce necazuri? Din pricina stelei?

— Degeaba mă iscodeşti. Ascultă-mă şi pleacă.

— Nu pot, moş Nicodim, vreau mai întîi să-l văd pe Sihastru.

S-a oprit speriat.

— De unde ştii de el?

— Am auzit nişte zvonuri. Lumea vorbeşte...

— Nu te pune la ambiţie cu el. Au încercat şi alţii să facă pe grozavii. I-au mîncat şobolanii...

— Eu nu vreau să-l înfrunt. Vreau doar să-i vorbesc.

— Domnule, nu ştiu cu ce gînd ai venit aicea, dar n-a fost gîndul ăl bun. Fereşte-te să nu-l mînii pe Sihastru că atuncea nimeni nu te mai poate scăpa.

— E-adevărat că a dobîndit puterea de la Steaua Vie?

— Ţi-am spus, degeaba mă iscodeşti. Şi aşa am trăncănit prea mult."

Urmează iarăşi cîteva file rupte. În ceea ce priveşte acest al doilea fragment, voi face numai două observaţii, de fapt reluări.

1. Este clar că autorul însemnărilor se pregătise cu minuţie pentru

incursiunea la Şipotu. Nu numai că deţinea unele informaţii referitoare la Sihastru şi la ceea ce localnicii denumeau „Steaua Vie”, dar sînt aproape sigur că încercase chiar şi o motivare logică a evenimentelor din sat. Altfel nu s-ar explica lecturile lui privitoare la fulgerele globulare chiar înaintea plecării.

2. Evidenţiez încă o dată cele două elemente ce îl caracterizează pe autorul jurnalului, elemente pe care eu le regăsesc şi în acest al doilea fragment: doza de sensibilitate şi nivelul cultural destul de ridicat. În fond, ceea ce vreau să demonstrez, şi încerc de atîta timp să mă conving pe mine însumi, este faptul că el a fost un individ lucid, poate mai bun decît ceilalţi, în orice caz un exemplar reprezentativ al rasei umane şi că modul în care a acţionat la contactul direct cu Sihastrul, dar mai ales cu „Steaua Vie” a fost singurul deocamdată posibil.

Din filele următoare, de fapt partea cea mai consistentă a jurnalului, nu am reuşit să extrag decît cîteva fragmente inteligibile, restul fiind aproape complet distrus. Voi completa însă transcrierea cu informaţiile pe care le-am cules la Şipotu.

Redau însemnările.

„...de la geam aproape întreaga vale. În curte, lîngă şopron, bătrîna dădea mîncare la găini. Ziua era mohorîtă, începuse iarăşi să burniţeze şi pe dealurile din depărtare aburi de ceaţă se ridicau spre cerul închis. Am scos ceasul din buzunar încercînd să uit durerea din tîmple. Trecuse de unsprezece. N-aş fi crezut că dormisem atît după amorţeala din corp. Am aranjat cuvertura pe pat şi m-am îmbrăcat repede, zgribulit de frig. Voiam să fac un tur prin sat şi eventual să mănînc ceva la birt. Pentru prima zi era indicat să nu pun întrebări. Am luat umbrela şi am ieşit în cerdac. Satul nu era prea întins. Cîteva case risipite de-a lungul văii, unele ajungînd pînă în marginea pădurii de brazi. De la gospodăria bătrînei, ulicioara cobora o pantă uşoară unindu-se ceva mai departe cu drumeagul pe care venisem cu moş Nicodim. Am renunţat să mai vorbesc cu gazda, era aproape surdă, şi de fapt persoana mea părea să-i fie complet indiferentă. Nu-mi dau seama cum a reuşit moş Nicodim să se înţeleagă cu ea şi s-o convingă să mă primească. Pe ulicioară, noroiul îmi ajungea pînă la glezne. Am aprins o ţigară ca să-mi alung foamea şi am pornit către drum. Aerul rece, în ciuda umezelii, mă înviorase şi ziua nu mi se mai părea chiar atît de urîtă. Am mers mai mult de un kilometru fără să întîlnesc pe nimeni. Ici-colo, prin curţi, mai vedeam pe cîte cineva, trebăluind. Cei care mă observau se

opreau din lucru şi mă urmăreau lung pînă le dispăream din vedere. Probabil şi în vremuri normale un individ cu pardesiu şi umbrelă n-ar fi fost ceva obişnuit. Gîndul m-a făcut să zîmbesc inoculîndu-mi un optimism firav. Burniţa se înteţise şi noroiul lutos aproape îmi smulgea cizmele din picioare. Începeam să regret plimbarea. Deodată mi s-a părut că aud un strigăt incert, mai degrabă un hohot de rîs. Mă aflam în dreptul unei gospodării sărăcăcioase, o casă de lemn înnegrită de ploi şi de timp şi un grajd dărăpănat în spatele ei. M-am oprit şi am ascultat atent. Rîsul s-a auzit din nou, era o femeie, dar ceva nu părea în regulă cu glasul acela. Am privit către grajd şi am văzut uşa deschizîndu-se. O fată cu părul încîlcit, într-o cămaşă murdară şi ruptă, a ieşit şi s-a oprit în ploaie uitîndu-se la mine cu ochii tulburi. Am înţeles atunci şi rîsul ei anormal. Imediat, din casă a apărut un bărbat în vîrstă care s-a repezit la ea şi a prins-o de mînă trăgînd-o după el înăuntru. Nu ştiu ce m-a făcut să-l strig.

— Hei, cetăţene, o întrebare doar!

S-a oprit surprins – nu mă văzuse – şi a împins fata în casă.

Am insistat.

— Vreau doar să-ţi pun o întrebare.

M-a privit încruntat, a şovăit cîteva clipe, apoi s-a apropiat. M-am cutremurat observîndu-i mulţimea de cicatrici de pe faţă şi gît. Părul alb complet îl făcea să pară mult mai bătrîn.

— Ce cauţi aici? în ochi i-a apărut o scînteie de mînie.

— Am înţeles că pe undeva prin apropiere e o cîrciumă. Cum pot să ajung...

— Te-am întrebat ce cauţi în sat

Pentru o clipă am rămas descumpănit. Hotărîsem ca în prima zi să nu-mi arăt interesul pentru povestea de aici. Şi totuşi mi se oferea o şansă.

— Am auzit cîte ceva de Steaua Vie, cred că am şi văzut-o azi noapte. Cineva mi-a spus că Sihastru...

M-am oprit văzînd cum i se înroşesc nervurile cicatricilor. Şi-a privit palmele mari, bătătorite şi a strîns pumnii.

— Într-o zi tot am să pun mîna pe el...

— Fata? am întrebat cu jumătate de glas.

Şi-a cercetat din nou mîinile şi a dat din cap.

— Numai pe ea o am... A nenorocit-o nemernicu'...

— Iartă-mă, n-am avut de unde să ştiu.

A făcut un gest de inutilitate cu mîna şi s-a întors către casă. După cîţiva paşi s-a oprit.

— Cîrciuma e puţin mai la vale. O găseşti uşor.

Vocea lui îşi recăpătase duritatea şi chiar un început de iritare apăruse în ea.

Mi-am continuat îngîndurat drumul. După cîteva sute de metri uliţa se lărgea într-un platou mocirlos brăzdat pe mijloc de albia pîrîului. Un podeţ din buşteni, fără balustrade, traversa apa tulbure, înţesată de resturi şi de plante pe jumătate putrezite. Chiar în faţă, o baracă scundă, cu acoperişul din tablă şi geamurile aburite. Sub un şopron, o căruţă şi doi cai cu săculeţii de ovăz legaţi la bot. M-am apropiat, am strîns umbrela şi am intrat. O tăcere grea s-a lăsat înăuntru, făcînd şi mai puternic mirosul acru şi fumul de ţigară. Bărbaţii de la mese, încotoşmănaţi în dulame, încremeniseră. Îmi urmăreau fiecare gest, pe sub sprîncene, fără să scoată un cuvînt. Nu se auzea decît scîrţîitul cîrpei cu care cîrciumarul ştergea cîteva pahare făcîndu-se că nu mă observă.

— Ziua bună, am salutat fără să primesc nici un răspuns.

Am trecut lîngă tejghea, frecîndu-mi palmele.

— A dracului vreme. Am îngheţat ca un cîine... N-aveţi un ceai fierbinte cu puţin rom?

— Nu servim ceai, a mormăit grăsanul şi s-a întors să aranjeze nişte sticle.

— Atunci o tărie.

Nu mi-a răspuns imediat. A luat sticla de ţuică de pe tejghea, a pus-o în raft şi s-a răsucit spre mine cu mîinile în şold.

— N-avem tărie.

— Bănuiesc că nici mîncare nu serviţi.

— Nu, nu servim.

Mi-a susţinut privirea impasibil şi a început să frece iarăşi paharele.

Am înţeles că sînt nedorit acolo, mă obişnuisem de fapt cu gîndul ăsta, dar nu mă înduram să plec. M-am uitat în jur căutînd o urmă cît de vagă de simpatie sau cel puţin de acceptare a persoanei mele, însă cei de la mese mă urmăreau cu aceeaşi încruntare, fără să facă vreun gest.

Am renunţat plictisit şi m-am îndreptat spre ieşire. Pe neaşteptate, o voce de bas m-a oprit.

— Ascultă, domnule!...

De la masa din colţ s-a ridicat un vlăjgan cu faţa ciupită de vărsat şi am văzut cum în ochii celor din jur apar luciri de nelinişte. Numai cei trei tovarăşi ai săi, unul ţigănos şi ceilalţi doi blonzi îl urmăreau cu rînjete de satisfacţie cum îşi ia biciuşca de pe masă şi se apropie de mine cu paşi rari.

Era îngrijit îmbrăcat, cizmele îi străluceau fără pic de noroi şi întreaga lui înfăţişare degaja o aroganţă nestăpînită.

— Serafime, lasă-l, mă, în pace, interveni cu jumătate de gură un ţăran spătos cu o mustaţă cît musca.

— Da' ce i-am făcut, nea Trifane? se prefăcu mirat vlăjganul întorcîndu-se către el.

Ţăranul nu îndrăzni să răspundă. Învîrtea păhărelul de ţuică fără să-şi mai ridice privirile.

Doar cîrciumarul vorbi pe un ton plîngăreţ:

— Domnu' Serafim, vă rog, nu aici...

— Ce v-a găsit, mă, pe toţi?! Nu i-am făcut nici un rău! Cînd eram schilod şi orb parcă nu vă apuca mila! Paştele mamii voastre!...

Se întărîta pe măsură ce vorbea, glasul îi devenise isteric, însă nimeni nu încerca să-l potolească. Era incredibil! Îşi plecaseră frunţile şi ascultau invectivele lui cu o teamă pe care nu o puteam pricepe!"

„...am curăţat cizmele cu o bucăţică de lemn şi le-am aşezat la uşă. Pe laviţa de lîngă cuptor, bătrîna sforăia cu gura deschisă şi cu o mînă atîrnînd pe podea. Am intrat în camera mea, căldura dinăuntru era o adevărată binecuvîntare şi mi-am dezbrăcat pardesiul. Mîinile încă îmi tremurau. Încercam să uit întîmplarea din birt şi să mă gîndesc numai la cele două conserve din geamantan. M-am aplecat să-l deschid, însă în acel moment am observat că ceva era în neregulă. Geamantanul nu se mai afla în poziţia în care îl lăsasem la plecare. Îmi aminteam perfect că îl sprijinisem de marginea patului, iar acum stătea oblic, rezemat într-un colţ. L-am deschis febril simţind cum mi se accentuează tremurul din corp. Cutele pijamalei puloverul împăturit neglijent, colţul îndoit al cămăşii, dovedeau că cineva cotrobăise prin el. M-am gîndit imediat la bătrînă. Dar cînd am cercetat mai atent încăperea, am descoperit pe preşul de lîngă uşă cîteva urme de noroi. Nu puteau fi ale ei, părea a fi o femeie curată..."

„...mai mult de două ore de cînd mă chinuiam să adorm. Aveam convingerea că sătenii erau totuşi oameni cumsecade, le-am surprins atunci privirile schimbate pe furiş, însă ceva îi înspăimînta. Nu se încumetau să-l înfrunte făţiş pe Serafim şi pe oamenii lui. Ce putere deţineau indivizii ăştia nu înţelegeam deocamdată, dar într-un sat ca Şipotu nu se puteau baza numai pe forţa fizică. O bănuială nelămurită îmi spunea că trebuie să fie ceva în legătură cu afirmaţia aceea a lui Serafim, «cînd eram schilod şi

orb... ». Lătratul cîinelui mi-a întrerupt şirul gîndurilor. Trebuia să adorm, dimineaţa voiam să fiu în formă. M-am întors pe o parte şi am tras cuvertura pînă sub bărbie. Cîinele parcă înnebunise. Lătra sufocat de furie, aproape sub geam. Începea să mă intrige. După un timp scurt, am auzit zgomotul lanţului pe sîrmă şi lătrăturile îndepărtîndu-se rapid către poartă. Am sărit din pat şi m-am repezit la fereastră. O umbră abia conturată dispărea pe după...”

„...eram îngrozitor de obosit, capul mă durea, dar printre genele încă lipite de somn simţeam că se făcuse ziuă. Am deschis ochii cu greu şi nu mi-a venit să cred. Era o dimineaţă splendidă, cum nici nu visasem după mizeria din ajun. M-am ridicat din pat, lumina mă învăluia strălucitoare alungîndu-mi oboseala şi doar lătratul cîinelui mă irita întrucîtva. M-am dus la fereastră ca să mă conving că dimineaţa aceea atît de frumoasă nu era doar o iluzie şi atunci am văzut-o pe bătrînă îngenuncheată în faţa casei. Se închina pîra la pămînt şi bodogănea ceva cuprinsă de spaimă. Am avut o presimţire sumbră. Mi-am îmbrăcat repede hainele şi am fugit spre uşă. Cînd am deschis-o, priveliştea m-a ţintuit în prag. De grinda pridvorului, agăţat cu o sîrmă, se legăna cadavrul unei pisici negre...”

Întrerup transcrierea însemnărilor pentru a face o singură precizare. Urmează un număr mare de pagini distruse sau imposibil de descifrat care mă determină să presupun că între întîmplările redate pînă acum şi cele povestite în fragmentele următoare există un interval de cel puţin două, trei zile, despre care nu se poate afla nimic.

Continui transcrierea.

„...în prag apăruse un tînăr înalt, deşirat, cu părul roşu ca focul şi faţa plină de pistrui. Ochii albaştri vădeau o tristeţe reţinută ce îl maturiza înainte de vreme.

— Feciorul meu, Cosmin, mi-l prezentă înseninat Trifan.

— Ne cunoaştem, dar nu ştiam că e băiatul dumitale.

Probabil că n-am reuşit să-mi ascund mirarea cum se cuvine. Am văzut mustaţa cît musca lărgindu-se într-un zîmbet vesel.

— Seamănă cu bunică-su, tată-meu. Tot aşa roşcat era. N-am nici o îndoială că-i al meu. Se întoarse către băiat. Cosmine, mai trage o sticlă de vin din butoiu’ ăl vechi şi ad-o aci.

Băiatul dispăru imediat lăsîndu-ne singuri. Trifan umplu din nou paha-

rele, şi reînnodă firul vorbelor.

— Aşa-i, domnule, cum l-ai auzit. Era schilod şi orb. Avea un picior nevolnic, abia îl tîra şi ochii acoperiţi de albeaţă. Mamă-sa îşi blestema zilele cu el. Da' nu-i adevărat ce spune, totdeauna se găsea cîte cineva să-i dea o strachină de mîncare.

— Sihastrul l-a vindecat?

— Da, a fost o minune adevărată, cum găseşti numai în Evanghelie. Degeaba mă priveşti aşa, domnule, am văzut cu ochii mei. Numai că nu ştiu dacă Sihastru' e în puterea lu' Dumnezeu sau a Satanei.

— Cînd s-a petrecut minunea?

— Păi să fie vreo trei sau patru luni.

— Povesteşte-mi, nea Trifane.

— Era seara tîrziu, închisesem vitele în grajd şi mă pregăteam să intru în casă cînd am văzut Steaua Vie lunecînd pe deasupra pădurii. Venea chiar spre inima satului. Zici că ai văzut Steaua Vie, aşa frumuseţe nu poate să fie decît un semn ceresc, un dar pe care Dumnezeu ni l-a trimis ca să ne bucurăm sufletele şi să ne uşurăm inimile. Sau poate ca să ne încerce. Dumneata eşti om cu carte şi poate ai să rîzi de mine, da' eu aşa cred. Era prima dată cînd venea deasupra satului. O mai văzusem de cîteva ori pînă atunci, da' era departe, deasupra Poienii Gorunului, acolo unde stă Sihastru'... Mi-am făcut cruce şi am ieşit în uliţă. Cred că toată suflarea satului se adunase pe drum. Abia atunci l-am zărit pe Sihastru' cum venea către noi pe cărarea dinspre pădure. L-am văzut pentru că steaua era chiar deasupra lui şi luneca o dată cu el. Cînd a ajuns în mijlocul nostru, Sihastru' a început să ne ţină o predică. Ne-a spus că steaua este în puterea lui, că puterea lui e nemărginită acum şi că trebuie să ne supunem şi să-l ascultăm fără crîcnire. Noi am crezut că vorbeşte în dodii, da' el a zis că rău facem dacă ne îndoim de spusele lui, fiindcă el ne va arăta puterea chiar acolo, pe loc, săvîrşind o minune. Serafim venise şi el, atras de lumină ca un fluture orb şi Sihastru' l-a pus să îngenuncheze în faţa lui. I-a pus mîna pe creştet, steaua a început să joace deasupra şi cît ai clipi l-am văzut pe Serafim cum se ridică în picioare şi începe să alerge de parcă niciodată n-ar fi fost schilod. Părea chiar mai înalt, mai vînjos şi albeaţa de pe ochi îi dispăruse. Fugea printre noi, îmbrăţişîndu-ne, apoi s-a aruncat la picioarele Sihastrului şi i le-a sărutat plîngînd de fericire. Ne-am apropiat şi noi, buimăciţi, ne-am închinat lui şi l-am rugat să ne ierte pentru necredinţa noastră. El ne-a privit aspru şi a zis că poate o să ne ierte cîndva, da' pentru asta va trebui să plătim...

— Şi de atunci tot plătiţi.

— Ţi-am mai spus dumitale, poate că Dumnezeu vrea să ne încerce prin suferinţă. E prea frumoasă steaua ca să nu fie trimisă de el.

— Nea Trifane, dumneata eşti om în toată firea, nu o babă care stă cît e ziua de lungă în uşa bisericii... l-am dojenit, deşi simţeam cum şi pe mine mă cuprinde nesiguranţa.

— Dar minunea? Am văzut-o cu ochii mei.

— Nu mă îndoiesc. Mai ales că am auzit şi de la alţii povestea asta. Trebuie să existe o explicaţie chiar dacă nu o cunoaştem încă...

— Şi crezi că o s-o cunoaştem vreodată?

Era chiar întrebarea de care mă temeam, întrebarea pe care mi-o pusesem şi eu de atîtea ori pînă acum. Adevărul era că nu ştiam încă ce să răspund. Pe măsură ce adunam informaţii, taina Sihastrului, în loc să se clarifice, devenea tot mai ascunsă. M-a salvat apariţia tînărului care aducea clondirul cu vin din pivniţă.

Trifan trase încă un taburet lîngă masă.

— Cosmine, adă-ţi şi tu un pahar.

— Viu îndată, să bag numa' căruţa sub şopru.

Taică-su îl urmări cu privirea pînă la uşă, apoi se aplecă spre mine,

— Să nu spui nimic de fata lu' Pricop cînd o fi el aci.

— Nici nu ştiu cine-i fata lui Pricop.

— Cum nu? O ştii cu siguranţă. Nebuna... (glasul i se întristă). Era drăguţa lu' Cosmin. O mai iubeşte şi acu, săracu'...

— Iartă-mă că te întreb, dar ce s-a întîmplat cu ea?

— Serafim. El a ademenit-o pînă în Poiana Gorunului şi acolo a necinstit-o Sihastru'.

— Nea Trifane, dumneata vorbeşti serios?!... Şi n-a încercat nimeni să le ceară socoteală?

— Ba da... Pricop turba de furie. S-a dus chiar în noaptea aia să-l caute pe Sihastru. A vrut să meargă şi Cosmin, m-am luptat cu el şi abia am reuşit să-l închid în casă. Da' el a spart geamu' şi tot a plecat. L-a găsit pe Pricop într-o baltă de sînge, mai mult mort decît viu. Şobolanii colcăiau pe el. Abia a putut să-l care înapoi în sat..

— Poate dacă nu l-ai fi ţinut pe Cosmin...

— Vorbeşti şi dumneata fără să ştii. Se vede că n-ai auzit de toate cîte s-au întîmplat. Ilie a lu' Pătru făcea cît trei d-alde Cosmin. Tot aşa, s-a dus şi el în Poiana Gorunului să-l înfrunte pe Sihastru. L-au găsit după două zile mîncat de şobolani.

— Cine l-a omorît?

— Nu ştiu. În seara aia Serafim era cu oamenii lui la cîrciumă. Au chefuit pînă la ziuă.

— Atunci Sihastrul?

— Nu, nu cred. După ce s-a vindecat, Pricop zicea că el nici nu l-a văzut pe Sihastru. A făcut numa' cîţiva paşi că au sărit pe el o puzderie de şobolani şi l-au doborît. Doar steaua juca deasupra poienii.

— ...Ştii cumva dacă steaua era acolo şi în seara cînd a plecat Ilie a lui Pătru?

— Era, că frati-su îl ruga cu ceru' şi cu pămîntu' să nu se ducă. Sihastru ne-a zis doar că de la ea îşi trage puterea.

— Nea Trifane, de cînd a apărut steaua asta pe aici?

— Păi să tot fie un an...

— Şi Sihastrul?

— Nu mai ştiu... el se aciuise mai de mult în poiană. Casa de acolo e a lui.

— Pînă acum un an steaua n-a mai apărut niciodată?

— Ba da. Cîteodată, primăvara, zbura ca un fulger peste pădure, da' treceau ani întregi pînă s-o vedem din nou. Acu' parcă s-a priponit deasupra poienii. Rar dacă lipseşte vreo zi.

Am vrut să mai întreb ceva, dar m-a întrerupt venirea lui Cosmin. O dată cu el a pătruns în odaie un miros proaspăt de fîn şi de aer rece. Tatăl său i-a umplut şi lui paharul şi am ciocnit toţi trei. Uitasem întrebarea, dar mai aveam totuşi o nelămurire.

— Nea Trifane, ai spus mai înainte că Sihastrul v-a pus să plătiţi pentru necredinţa voastră. În ce fel? Bani?

— Da...

— Şi dacă n-aveţi?

— Vine Serafim cu ai lui în fiecare sîmbătă şi umple căruţele cu tot ce găseşte prin curţi. Duminica merge la tîrg, vinde şi seara îi duce obolu'... în poiană.

— Pînă cînd o să tot plătiţi? N-aţi încercat niciodată să-l alungaţi din sat?

— Ce ştii dumneata... încă n-ai cunoscut puterea Sihastrului...

Resemnarea lui sau tristeţea din ochi m-au făcut să iau hotărîrea pe loc.

— Mîine am să merg în Poiana Gorunului.

L-am văzut pe Cosmin cum tresare şi în privirea lui am desluşit o luminiţă ciudată. Nea Trifan, speriat, îşi făcea cruce.

— Domnule, ce ţi-a venit aşa deodată, vrei să te mănînce şobolanii? Nu-l mînia pe Dumnezeu,

— Nu te supăra, nea Trifane, dar eu nu cred în Dumnezeu şi în minuni. Sihastrul ascunde o taină poate mai stranie decît mi-aş fi închipuit vreodată, dar taina asta trebuie să aibă o cheie. La început am crezut că e un şarlatan care profită de izolarea satului şi de neştiinţa celor mai mulţi de aici ca să-şi facă mendrele şi mă miram cum de nu l-aţi alungat. Acum ştiu că bănuiala mea nu e bună decît în parte. Sihastrul are într-adevăr o putere ciudată care îi vine de la Steaua Vie şi puterea asta îl face cu atît mai periculos. Trebuie să aflu dezlegarea tainei şi numai el îmi poate oferi cheia.

M-am oprit văzîndu-i cum mă privesc înmărmuriţi. Îi luasem prea repede, mă înfierbîntasem ridicînd glasul fără să-mi dau seama şi vorbisem mai mult pentru a-mi clarifica mie gîndurile. Probabil nici nu m-au înţeles în întregime şi acum se întrebau ce caut de fapt în satul lor. Am sesizat în ochii lui nea Trifan o oarecare distanţare şi chiar o umbră de neîncredere pe care nu mi-aş fi dorit-o. Numai pe Cosmin îl simţeam de partea mea.

Am ridicat paharul încercînd să risipesc stînjeneala.

— Să fie într-un ceas bun.

Am ciocnit şi am sorbit vinul pînă la fund. Privirea lui nea Trifan începea să se încălzească. Deveni iarăşi omul sfătos şi primitor.

— Mergi, Cosmine, şi spune maică-ti să aştearnă masa.

M-am ridicat şi mi-am scos ceasul din buzunar. Se făcuse tîrziu.

— Îţi mulţumesc, nea Trifane, pentru seara asta şi mai ales pentru vin. Să poţi face aşa o licoare, e într-adevăr, un... dar ceresc.

Mustăcioara se lărgi într-un zîmbet de satisfacţie.

— Bob cu bob am ales strugurii. Se înnegură de odată. Domnule, doar nu vrei să pleci? Trebuie să rămîi la masă.

— Îmi pare rău, pe cuvînt îmi pare rău. Dar de cînd povestea cu pisica aia, bătrîna dă drumul la dulău în fiecare noapte. N-am să mai pot intra în curte.

A mai insistat de cîteva ori, părea chiar supărat de-a binelea, dar am rămas pe poziţie. Înainte să plec a ţinut să-mi dea „măcar o sticlă de vin pentru acasă”.

Eram deja departe, pe uliţă, cînd am auzit zgomotul unor paşi alergînd în urma mea. Am întors capul şi l-am recunoscut pe Cosmin. M-a privit în ochi cu o seriozitate nepotrivită cu tinereţea lui.

— Domnule, mîine merg şi eu în Poiana Gorunului.

— Nu se poate, Cosmin. Tatăl tău...”

„...în sfîrşit, printre brazi, poiana. Era un luminiş destul de întins, inundat de strălucirea orbitoare a stelei care oscila deasupra, la cîteva zeci de metri. Ne-am oprit şi am părăsit cărarea ascunzîndu-ne la adăpostul unui molid bătrîn, cu crengile grele şi stufoase atîrnînd pînă aproape de pămînt. Nu era prudent să înaintăm mai mult atîta timp cît fulgerul se afla acolo. Locul mi se părea destul de ferit şi ne dădea posibilitatea să observăm aproape întreaga poiană. În marginea opusa cărării pe care venisem se înălţa casa Sihastrului. O hardughie de lemn cu două etaje, părea de mult timp lăsată în părăsire. Treptele de la intrare erau rupte, din balustrada pridvorului lipseau o mulţime de şipci şi geamurile erau aproape toate sparte. Pretutindeni se depusese un strat gros de cetină uscată şi resturi de lemnărie putredă. Deşi scăldată în lumina argintie a stelei, îmi dădea senzaţia unui monstru imens din lemn, sumbru şi ascunzător de primejdii. Nu sesizasem încă nici o urma de mişcare, dar Cosmin s-a tîrît lîngă mine şi mi-a arătat cu degetul fereastra din colţ a ultimului etaj. Se deschidea încet şi o lumină puternică apăru în cadrul ei. Nu ştiu de ce, în momentul acela am simţit un fior de nelinişte şi în minte mi-au revenit cuvintele lui nea Trifan despre Pricop şi Ilie al lui Pătru. Am privit încordat încercînd să-mi recapăt calmul. Cosmin încremenise lîngă mine. La fereastră se ivi o figură întunecată, cu părul negru şi lucios pînă la umeri şi barba încîlcită. Era Sihastrul! L-am recunoscui imediat cu toate că nu-l văzusem niciodată. Purta un anteriu negru cu mînecile largi şi ceva îi strălucea la piept. Privea în sus, către globul de foc şi în mîna dreaptă ţinea un felinar. O lampă cu carbid, altceva nu putea produce o lumină atît de puternică. A scos-o mult în afara ferestrei şi a început s-o mişte lent, în sus şi în jos. Nu înţelegeam ce urmăreşte. Părea concentrat asupra stelei. După cîteva clipe am văzut ceva de necrezut! Globul de foc a început şi el să oscileze uşor pe verticală în ritmul felinarului. A urmat o mişcare laterală a lămpii şi steaua a imitat-o întocmai. Părea o fiinţă vie! Steaua Vie! Înţelegeam acum de ce o denumiseră astfel localnicii. Şi totuşi ce putea fi?... Nu reuşeam să-mi adun gîndurile. Sihastrul a întrerupt mişcarea felinarului şi în cealaltă mîna a apărut un ciob de sticlă verzuie, probabil o rămăşiţă de vitraliu. L-a aşezat în faţa lămpii şi un fascicul de lumină verde s-a îndreptat către globul de foc. Steaua a început să tremure abia perceptibil şi a căpătat o nuanţă verzuie. Era uluitor! Nu ştiam ce să mai cred! Amorţisem acolo, afundat în cetina uscată şi ochii mă dureau de încordare... Deodată, Sihastrul a tresărit, şi-a întrerupt experienţele şi a privit cu atenţie exact în direcţia noastră. Era imposibil să ne vadă! Poiana era inundată de lumină, iar noi ne aflam

destul de departe, protejaţi de umbra molidului. Şi totuşi el privea către noi, cu atenţie.

— Domnule, ne-a văzut! şopti Cosmin cu vocea întretăiata de spaimă.

— Fugi! l-am îndemnat ridicîndu-mă şi am început să alerg în urma lui.

Crengile brazilor mă loveau peste faţă, nici nu mai ştiam unde este cărarea şi singurul gînd era să ne depărtăm cît mai mult de Poiana Gorunului. Undeva în spate am auzit un hohot de rîs nestăvilit, devenind tot mai slab pe măsură ce alergam...”

„...Ne-am întîlnit cu Serafim chiar în poarta casei lui nea Trifan. Stătea cu picioarele uşor depărtate, frămîntîndu-şi biciuşca în mîini şi ne aştepta rînjind. Oamenii lui se aflau mai în spate. Cel îndesat şi negricios se rezemase de gard şi mesteca nepăsător, iar ceilalţi doi, blonzi, cu feţele pătrate, greoaie, probabil fraţi gemeni, ne priveau apatici, sprijiniţi în bîte.

Eram lac de transpiraţie şi feţele încă ne ardeau de fierbinţeala alergăturii. Nu înţelegeam ce vrea de la noi Serafim. Cosmin a privit o clipă peste gard, însă prin curte nu se vedea nimeni.

Serafim s-a apropiat la cîţiva paşi de noi.

— Stăpînul s-a îndurat de voi şi nu v-a pedepsit pentru îndrăzneală. Dar, ţineţi minte, e pentru ultima oară.

Îşi plesnea cizmele cu biciuşca şi a trecut pe lîngă noi lăsîndu-ne înmărmuriţi. De unde ştia ce se petrecuse în Poiana Gorunului? Am fugit aproape tot timpul fără să vedem pe nimeni şi o altă cărare spre locul acela nu ştiam să existe. Iar din felul în care ne vorbise nu puteam crede că o făcuse din proprie iniţiativă. Mai mult ca sigur îi ordonase Sihastrul. Dar în ce fel?

Serafim s-a oprit de parcă ne-ar fi ghicit gîndurile. A văzut uluirea pe feţele noastre şi rînjetul s-a lăţit. A adăugat poruncitor.

— Deseară toţi oamenii să se adune în faţa cîrciumii. O să vină Stăpînul să le vorbească.

L-am urmărit fără să facem vreo mişcare pînă a dispărut după colţul drumului...

„...stăteam întins în pat încercînd să mă relaxez. Lumina zilei se micşora şi de pe uliţă auzeam frînturi de vorbe nedesluşite. Oamenii se îndreptau deja către locul de întîlnire. Singura certitudine pe care o aveam era că Sihastrul îşi dobîndise puterile neobişnuite de la Steaua Vie. Era de fapt ceea ce aflasem de la săteni încă din primele zile, dar refuzasem să cred. Încă nu pricepeam ce poate să fie fulgerul acela şi uneori mă îndoiam că

voi putea înţelege vreodată. Sihastrul găsise o cale de comunicare cu el şi îl dirija cum voia. Mă îngrozeam gîndindu-mă cît rău putea face un nebun cu o asemenea forţă. Ceea ce se petrecea în sat vădea doar nesiguranţa începutului. M-am ridicat din pat şi am început să mă îmbrac. Trebuia oprit înainte de a-l cuprinde beţia puterii, dar cum? Nimeni n-a reuşit să se apropie de el. Deodată mi-a venit o idee. Am ridicat geamantanul pe masă şi l-am deschis. Lampa cu baterii era neatinsă în cutia ei. Am scos-o, i-am verificat funcţionarea şi am aşezat-o lîngă cuţitul de vînătoare cu plăsele de os. Era o soluţie, nu ştiu cît de bună, dar deocamdată trebuia să mai aştept pentru a o pune în aplicare.

Am ascuns geamantanul sub pat şi m-am grăbit spre uşă. Nu voiam să întîrzii..."

„...mergeam grăbit, aproape alergînd. Uliţa era pustie, ici-colo cîte o luminiţă pîlpîia stingheră la geamul unor case abia conturate în întuneric şi în liniştea profundă nu se auzea decît rar lătratul repede curmat al cîinilor. Era o tăcere neobişnuită pentru ora aceea, semn că tot satul se adunase deja pe platoul din faţa cîrciumii. Simţeam cum îmi sporeşte încordarea. Am început să alerg poticnindu-mă aproape la tot pasul în hîrtoapele ascunse de întuneric. Cerul se acoperise cu nori denşi, tumultuoşi, prevestind un nou şir de zile reci şi ploioase. Singura lumină era cea a stelei. Încă de cînd ieşisem din casă o zărisem alunecînd lent peste sat, însoţind probabil venirea Sihastrului. De cîteva minute se oprise deasupra locului în care apreciam că trebuie să se afle cîrciuma. Lumina ei devenea tot mai puternică pe măsură ce mă apropiam. Treptat am început să aud un murmur de voci şi cînd am ajuns la ultimul cot al drumului am văzut mulţimea. O febrilitate subită m-a cuprins. Platoul din faţa cîrciumii era plin de oameni, nici nu crezusem că pot fi atîţia locuitori în Şipotu. Am trecut podeţul şi m-am strecurat printre ei. Nu mi-a dat nimeni nici o atenţie Am citit pe feţele lor îngrijorarea şi uneori chiar spaima. Cuvinte răzleţe, întrebările puse în şoaptă şi răspunsurile bolborosite vădeau toate presimţirea unei noi năpaste. M-am înghesuit spre locul deasupra căruia încremenise globul de foc.

O căruţă cu doi cai se afla în cercul din mijlocul mulţimii. Cu spatele la cele patru colţuri ale ei vegheau Serafim, individul negricios şi gemenii blonzi. Ţineau în mîini bîtele pregătite şi scrutau figurile celor din jur cu priviri bănuitoare. În căruţă, era Sihastrul! Se pregătea să urce cu picioarele pe capră pentru a putea cuprinde mai bine adunarea. Poziţia în care se afla şi anteriul pînă la glezne îi sporeau înălţimea şi aşa apreciabilă. Părul îi

căpătase reflexe de antracit şi pe piept îi strălucea o stea masivă prinsă cu un lanţ, amîndouă din aur. Văzîndu-l atît de aproape înţelegeam frica instinctivă pe care o resimţeau sătenii faţă de el. Cel mai greu de îndurat era aşteptarea aceea înfrigurată şi Sihastrul o ştia căci nu se grăbea să vorbească. Nasul îngust, coroiat, pometii ieşiţi ai obrajilor, dar mai ales ochii negri şi reci ca de şarpe păreau că hipnotizează mulţimea. În momentul în care a pus şi cel de-al doilea picior pe capră, caii au început să fornăie şi să se zbată în hamuri. El nu s-a tulburat. A întins încet mîna dreaptă şi animalele s-au potolit ca prin farmec. Orice îndoială cu privire la puterea lui, dacă mai aveam vreuna, mi-a dispărut în clipa aceea. În ochii oamenilor lucea frica şi o tăcere adîncă s-a lăsat pe platou.

Sihastrul şi-a ridicat braţele – mînecile largi ale anteriului păreau aripile unei uriaşe păsări de pradă – şi a început să vorbească.

— De azi înainte vreau ca poruncile mele să fie sfinte pentru voi. Eu voi fi Dumnezeul vostru! Să nu vă îndoiţi de lucrul ăsta. Pe cei care vor cuteza să se împotrivească îi voi nimici fără cruţare. Şi acum iată ce vă ordon. Începînd cu ziua de mîine, toţi bărbaţii în putere se vor aduna în Poiana Gorunului pentru a primi învăţătura mea. Ei vor fi oastea mea! Ei vor duce în lume poruncile mele şi nimeni nu va îndrăzni să-i înfrunte, căci deasupra lor va străluci mereu Steaua Vie. Depinde numai de voi să fiţi stăpînitori sau sclavi! Eu vă voi arăta drumul pentru a fi stăpînitori! Puterea mea e nemărginită şi lumea va trebui s-o cunoască!...

Nu l-am mai ascultat. Îmi simţeam palmele umede şi abia reuşeam să-mi stăpînesc tremurul corpului. N-aş fi crezut ca presupunerile mele să se adeverească atît de curînd. Acum cine îl va mai putea opri din proiectele lui nebuneşti? Am privit în jur. Oamenii încremeniseră cu spaima întipărită pe feţe. Păreau în transă, copleşiţi de cuvintele lui.

Deodată am sesizat o mişcare la cîţiva metri de mine şi l-am văzut pe Pricop. Îşi croia drum către primele rînduri şi chipul lui brăzdat de cicatrici căpătase o paloare cadaverică. Ceva mai în spate, Cosmin încerca zadarnic să se strecoare printre oameni pentru a-l ajunge. Am privit către Serafim aflat chiar în faţa mea. Vlăjganul observase şi el mişcarea şi îl urmărea încordat pe Pricop.

Am înţeles că se va întîmpla ceva crunt, dar n-am mai avut timp să reacţionez. Pricop ajunsese în faţă, ochii-i scăpărînd de ură îl fixau pe Sihastru şi în clipa următoare strigătul lui făcu mulţimea să tresară.

— Ticălosule! Nu-ţi ajunge că ţi-ai bătut joc de noi! Acum ne vrei şi sufletele! Ţine!

Mi-e foarte greu să descriu ce s-a petrecut în acele cîteva secunde. Oamenii, îngroziţi, se uitau cînd la Pricop, cînd la Sihastrul, care se întrerupsese din predică şi se răsucise către ţăran, privindu-l de sus cu faţa schimonosită de furie. Serafim a ţîşnit cu bîta deasupra capului, dar Sihastru l-a izbit cu piciorul în umăr împiedicîndu-l să lovească. Am înţeles că se pregătea el însuşi de atac. În mîna lui Pricop a lucit pe neaşteptate un cuţit pe care în clipa cînd a strigat ultimul cuvînt, l-a aruncat cu un icnet crîncen. S-a petrecut ceva uluitor! Sihastrul i-a observat mişcarea, dar nici n-a încercat să se ferească. Am privit cu toţii încremeniţi cum fulgerarea lamei se întrerupe la cîţiva centimetri de pieptul lui şi am văzut cuţitul căzînd cu un zgomot sec pe capra căruţei. Pricop a gemut înnebunit şi cîţiva ţărani s-au prăbuşit în genunchi. „Lepră! Vrei să mă ucizi?!”, a răcnit Sihastrul şi dintr-un zvîcnet a întins braţele spre el. Pricop s-a clătinat parcă lovit de o forţă nevăzută şi a căzut la pămînt horcăind. Eram incapabil să mai judec. O transpiraţie rece îmi înfiora şira spinării şi simţeam cum deznădejdea se infiltrează tot mai mult în mine. Ce puteam face eu singur împotriva nebunului ăsta turbat? Cum să-l înving atîta timp cît el avea o putere pe care nici nu mi-o închipuisem vreodată? Am privit în jur căutînd să-mi recapăt calmul. Sihastrul încă răsufla greu, cu mînie, dar Pricop, care horcăia la pămînt, nu-l mai interesa. Cerceta crunt feţele oamenilor şi un rînjet dispreţuitor începu să-i întindă buzele groase. M-am uitat şi eu la chipurile încremenite pe care spaima se învecina cu suferinţa şi fără să ştiu de ce am avut deodată un sentiment puternic de milă şi în acelaşi timp de nebănuită simpatie pentru oamenii aceia care de ani de zile trăiau liniştiţi cu bucuriile şi tristeţile obişnuite şi care acum îşi vedeau tihna tulburată brusc fără măcar să poată pricepe de ce se abătuse o asemenea năpastă pe capul lor. Trebuia să-i ajut înainte ca Sihastrul să le înfrîngă voinţa şi să-i supună nebuniei lui. M-am îndreptat încet către locul în care zăcea Pricop. Cîţiva săteni erau aplecaţi deasupra lui neştiind cum să-l ajute. Cosmin ajunsese şi el acolo şi stătea cu fruntea plecată ferindu-şi ura de privirile Sihastrului. Pricop abia mai respira. Un fir de sînge i se prelingea din nas pe cicatricile obrazului. L-am ridicat ajutat de ceilalţi şi mulţimea ne-a făcut loc. Serafim a vrut la un moment dat să vină spre noi, dar cum Sihastrul nu avea intenţia să ne împiedice – voia probabil să-şi continue predica şi aştepta să dispărem cît mai repede – s-a mulţumit şi el să ne urmărească încruntat mişcările. M-am uitat atent, cu teamă, la feţele oamenilor în timp de treceam printre ei. Le-am văzut în ochi sclipirile de ură şi teama mi-a dispărut. Nu puteam fi singur...”

„...am prins-o în palmă cîntărind-o. Cureluşa părea destul de rezistentă. Am petrecut-o pe după gît, iar pe cealaltă am legat-o la spate. Puteam astfel să port lampa cu baterii la piept, bine fixată, şi să am mîinile libere. Era un lucru minor, însă nu aveam voie să neglijez nici un amănunt, oricît de lipsit de importanţă ar fi părut... Nu ştiam ce surprize îmi vor fi rezervate în Poiana Gorunului şi o neglijenţă cît de mică m-ar putea costa viaţa. Şi aşa uneori soluţia îmi părea fără nici o şansă de reuşită... Am stins lumina şi am verificat din nou funcţionarea lămpii. Fasciculul de raze cădea la cîţiva paşi în faţa mea. Am coborît filtrul şi strălucirea a devenit verzuie. Din nou m-a cuprins îndoiala şi pornirea aceea de a lăsa totul baltă era mai puternică decît oricînd. Mi-am amintit de Ilie al lui Pătru, de Pricop şi de avertismentul pe care Sihastrul mi-l trimisese prin Serafim. Ştiam că nu glumeşte şi că mă va ucide fără cruţare dacă voi cădea sub puterea lui. Şi totuşi nu-i puteam părăsi pe oamenii aceia... Mi-am desfăcut lampa şi am aşezat-o cu grijă în geamantan. Am ieşit apoi în pridvor să scrutez înserarea spre locul de deasupra pădurii. Am simţit că mi se taie respiraţia. Globul de foc nu mai sclipea peste Poiana Gorunului! N-am avut nici măcar puterea să mă bucur. Sperasem tot timpul în venirea uneia din acele rare nopţi cînd steaua lipseşte deasupra poienii, iar acum, cînd sosise momentul, eram parcă ţintuit locului. O umbră furişîndu-se pe uliţă mi-a atras atenţia. Am ghicit îngrijorat silueta lui Cosmin. Băiatul ăsta mă urmărea cu îndîrjire de cînd refuzasem să-l mai iau cu mine în poiană şi în noaptea asta trebuia să mă feresc de el. N-aveam dreptul să-i risc viaţa, mai ales că nici nu ştiam prea bine ce trebuie să fac..."

Următoarele două file sînt complet ilizibile din cauza apei de ploaie. Profit de această întrerupere pentru a răspunde la una din întrebările cu o importanţă deosebită, cred eu, în contextul celor întîmplate atunci la Şipotu, dar mai ales pentru ultima noapte din Poiana Gorunului.

Deci: cine era Sihastrul?

Din informaţiile culese de mine în sat, figura lui apare destul de lămurită. Mă voi limita la trei mărturii pe care le redau conform înregistrării de pe banda magnetică.

Pătru Veniamin (67 de ani, fratele tînărului mort în Poiana Gorunului): „Sihastrul?... Ehe, domnule, e o poveste tare urîtă, din vremile acelea tulburi... De mult nu mai vrea nimeni să-şi mai amintească de ea... Era un ticălos şi un ucigaş. El l-a omorît pe fratele meu, orice-ar zice lumea... Îl chema Alexandru Boroda şi era feciorul boierului din Băileni. Tată-su, tot

aşa, a pierdut toată averea la cărţi şi s-a împuşcat. Pe atunci fecioru' era în Franţa, la şcoli înalte, vai de învăţătura lui, că a venit de acolo ca un cîine turbat şi a început urgia. Iartă-mă, domnule, că mă înfierbînt, vezi dumneata, nici dup-atît amar de ani nu mi-a trecut durerea din suflet... de pe urma lu' tată-su nu i-a rămas decît conacu' din Poiana Gorunului. S-a aciuat acolo ca să ne năpăstuiască. A dobîndit puterea stelei şi nimeni n-a putut să-i mai stea în cale. Doar străinu' acela care a dispărut o dată cu el fără măcar să-i putem mulţumi..."

Goanţă Barion (71 de ani, văr primar cu Cosmin Trifan): „Sihastru? Un smintit, asta era. I s-au sucit minţile de tot cît a stat în străinătăţuri. Nu era el prea zdravăn nici înainte. Unii spun că l-au văzut nu o dată cum spinteca ogarii de vînătoare, care zăboveau să-i aducă prada. Iar cu femeile, ce să mai vorbim... La fel ca taică-su, numa' că ăla s-a împuşcat după ce-a tocat averea. I-a lăsat doar casa din poiană. De la Paris nebunu' a venit taman aci ca să-şi verse fierea pe noi, că pe tac-su n-avea cum să-l mai scoale din mormînt. Nu ştiu cum a izbutit să capete puterea stelei şi să facă minunile. Avea pe diavolu'n el... Cosmin ştie mai multe, da' din noaptea cînd străinu' acela s-a dus în poiană să-l înfrunte pe nebun şi a dispărut o dată cu el, văru-meu parcă şi-a pus lacăt la gură. Eu cred că a fost şi el acolo. În noaptea aia bietu' taică-su, fie-i ţărîna uşoasă, l-a căutat plîngînd prin tot satu' fără să-i dea de urmă. Cosmin zicea că a fost la o femeie din Priboieni, da' nimeni nu l-a crezut. Dumnezeu ştie ce-a văzut el în Poaiana Gorunului de nu vrea să spuie nici acu' la bătrîneţe..."

(Într-adevăr, cu toate insistenţele mele, de la Cosmin Trifan nu am reuşit să aflu nimic privitor la evenimentele de atunci).

Teişanu Vasile (72 de ani, învăţător pensionar): „Cine era Sihastrul? Mă bucur că cineva se preocupa după atîţia ani de cazul ăsta. Ar fi fost păcat să rămînă în uitare. Pe vremea aceea eu funcţionam la şcoala primară din Băileni, aşa că n-am participat efectiv la evenimente, dar am auzit de ele şi m-au fascinat multă vreme, chiar şi după ce povestea s-a stins. Am vrut la un moment dat să scriu şi o carte dar au apărut alte griji, familia, copiii, şi am tot amînat. Ba, l-am văzut pe Sihastru şi chiar una dintre «minunile» lui: vindecarea lui Serafim. Mărturisesc că nici pînă acum n-am reuşit să-mi explic legătura aceea stranie dintre el şi globul de foc pe care sătenii îl denumeau „Steaua Vie". Chiar şi eu ajunsesem la un moment dat să cred în puteri supranaturale, aşa că nu-i de mirare spaima sătenilor în mare parte neştiutori de carte. L-am văzut şi pe străinul acela despre care oamenii ziceau că a venit să-l înfrunte pe Sihastru. Era un bărbat nu prea înalt, subţi-

rel, dar cu umeri puternici. Nu-i mai reţin figura. Îmi amintesc însă că avea un fel de a fi care te mobiliza, te făcea să ai încredere în tine. Asta poate pentru că reuşea să-şi ascundă foarte bine momentele de slăbiciune. Nu cred că nu avea îndoieli, era totuşi om. Dumneavoastră trebuie să ştii; mai bine dacă spuneţi că i-aţi găsi însemnările... Da, da, acum îmi aduc aminte de dumneavoastră, eraţi în echipa aceea de prospecţiuni geologice care a poposit acum cîţiva ani în casa Sihastrului... Vedeţi, mai am încă memoria bună... Iertaţi-mă, am tot vorbit pînă acum, dar nu v-am răspuns la întrebare. Sihastrul se numea Alexandru Boroda şi era fiul moşierului din Băileni. Era un individ bizar. Încă înainte de a pleca în Franţa, la studii, dăduse de cîteva ori prilejul să se vorbească de isprăvile lui. Am înţeles că ştiţi poveştile cu cîinii de vînătoare. Trebuie să recunosc însă că era un tip inteligent. A urmat filosofia la Sorbona şi din cîte am auzit a fost unul dintre cei mai buni studenţi. S-a întors în ţară în urma morţii tatălui său şi s-a stabilit în conacul din Poiana Gorunului. V-am spus, nu ştiu cum a reuşit să pună stăpînire pe Steaua Vie şi să capete forţa aceea extraordinară, dar cred că se gîndise de mult timp la lucrul ăsta. Mi-e teamă să-mi închipui unde ar fi putut ajunge dacă n-ar fi venit în sat străinul acela. În ceea ce priveşte dispariţia lui şi a străinului, să ştiţi că nu este chiar atît de misterioasă. V-am mai spus, voiam să scriu cîndva o carte şi am făcut şi eu o mică, hai să-i zic aşa, anchetă. Amănuntul l-am aflat de la un pădurar, Anghel Ifrim un om închis, pe care cu greu l-am făcut să vorbească. A murit de mult...”

Această ultimă informaţie primită de la Teişanu Vasile o voi îngloba în observaţiile mele finale.

Transcriu, în continuare, ultimul fragment din însemnările necunoscutului:

„...liniştea era de-a dreptul sinistră. Mergeam repede, străduindu-mă să calc cît mai uşor pe cetina uscată. În întuneric, umbrele brazilor îşi schimbau continuu formele, năluci tăcute şi ameninţătoare, sporindu-mi încordarea. Nu îndrăzneam să mă opresc. Mersul îmi dădea o oarecare siguranţă, deşi simţeam mereu imboldul de a fugi. Cerul era tot acoperit cu nori denşi printre care doar arareori scăpa cîte o rază de lună. Era imposibil să renunţ la lumina lămpii cu baterii pentru a desluşi drumul şi teama mi se amplifica gîndindu-mă că puteam fi observat de la zeci de metri depărtare. Aproape la fiecare pas duceam mîna la şold pentru a pipăi mînerul cuţitului de vînătoare. Nu ştiam cît de folositor mi-ar fi dacă Serafim şi oamenii lui s-ar ivi

pe neaşteptate în faţa mea, dar prezenţa lui îmi aducea o undă firavă de linişte. Aerul răcoros al nopţii îmi potolise fierbinţeala tîmplelor, dar fiecare spărtură din nori prin care apărea luna mă făcea să tresar. Aveam mereu impresia că e lumina globului de foc şi gîndul ăsta mă îngrozea. Toate planurile mele se bazau pe ipoteza să Sihastrul dispunea de forţa aceea neobişnuită, numai în timpul cît steaua se afla deasupra lui. În rest, el devenea un simplu nebun pe care puteam să-l înfrunt. Era singura mea şansă. Mi-am încetinit mersul, observînd că brazii devin tot mai rari. Poiana Gorunului trebuia să fie pe-aproape, undeva în faţa mea. M-am oprit şi am stins lampa. Treptat, ochii începeau să mi se deprindă cu întunericul. Tăcerea profundă făcea mai puternic mirosul de cetină şi pe cerul smolit siluetele brazilor se conturau ca decupate în indigo. Deodată, chiar deasupra mea, pîsla tulbure a norilor a început să se destrame şi prin golul rămas s-a ivit secera subţire a lunii argintind crengile brazilor. Era o privelişte de vis... un dar minunat înaintea morţii. Mi-am coborît ochii încercînd să uit gîndurile sumbre. Am vrut să pornesc din nou, însă un foşnet m-a ţintuit locului. Eram sigur că fusese zgomotul unor paşi. Mi-am încordat auzul, dar foşnetul nu s-a mai repetat. A fost probabil un animal speriat. Oamenii lui Serafim n-ar fi pregetat să mă atace. Am încercat să deslușesc printre trunchiurile brazilor umbra vreunui om, însă n-am reuşit să văd nimic asemănător. Mi-am pipăit din nou cuţitul şi am pornit. N-aveam timp de pierdut, nu ştiam cît va lipsi din poiană globul de foc. La fiecare pas deslușeam un zăngănit uşor şi mi-am dat seama că se slăbise filtrul lămpii. Am potrivit rama zîmbind trist în întuneric. Speram să nu fiu nevoit să apelez la aceasta ultimă alternativă...

Am ajuns în marginea luminişului destul de repede. Silueta conacului părea că umple poiana şi doar la fereastra ultimului etaj se zărea slab pîlpîirea unei flăcări de lumînare. Erau ultimele clipe în care mai puteam renunţa şi dorinţa de a fugi mă invada mai puternică decît oricînd. Am traversat luminişul înainte de a mă copleşi slăbiciunea. Treptele putrede ale intrării au trosnit sec, şi în faţă mi s-a deschis golul întunecat al uşii. Am aprins din nou lampa. Un hol imens, inundat de praf şi de crengi rupte, cîteva canapele cu husele sfîşiate, resturi de mobilier aruncate în dezordine. Prin colţurile scufundate în întuneric sclipeau pînze de păianjen. Capete hidoase de mistreţi şi urşi cu gurile căscate şi blana pe jumătate roasă de molii atîrnau pe pereţi în medalioane vînătoreşti. În jocul umbrelor, aveam senzaţia că le văd mişcîndu-se abia perceptibil, pregătite de atac. La extremitatea opusă uşii, o scară largă din lemn se bifurca în două ramuri

laterale, mai înguste, ce duceau către coridoarele primului etaj. Am înaintat cu simţurile încordate la maxim, aşteptînd în fiecare moment o lovitură neprevăzută. Cînd am ajuns în mijlocul încăperii, un zgomot de gheare m-a făcut să tresar. Şobolanii! M-am răsucit şi i-am văzut ţîşnind de sub canapele. N-aş fi crezut că pot ajunge la o asemenea mărime! Un nod dureros mi-a strîns coşul pieptului şi mîna a fugit instinctiv către cuţitul de la şold. Şi totuşi animalele nu m-au atacat. S-au oprit mişunînd la cîţiva paşi de mine, păreau dezorientate de lumină, apoi s-au întors şi au dispărut în cîteva secunde prin găurile din podea. Nu ştiam ce i-a determinat să renunţe la atac, dar fuga lor mi-a atenuat tremurul din corp. Voiam să cred că e un semn bun. M-am apropiat de scară, am urcat cîteva trepte ca să pot vedea măcar capetele culoarelor şi am strigat.

— Hei, cetăţene!... Coboară!... Vreau să-ţi vorbesc!...

Zgomotul glasului meu, aproape de nerecunoscut, s-a pierdut în cotloanele întortocheate ale conacului fără să-mi aducă nici un răspuns. Tăcerea a devenit şi mai grea acum cînd îmi deconspirasem prezenţa. Aşteptarea mă înăbuşea, îmi simţeam buzele ca de cauciuc şi bătăile inimii îmi zvîcneau tot mai puternic în tîmple. Din cîteva salturi am urcat ramura dreaptă a scării şi am ajuns în capătul coridorului de la etaj. Aceeaşi mizerie, două sau trei scaune rupte, prin tot locul pînze de păianjen. Nici una dintre camere nu mai avea uşile întregi. N-am zăbovit să le cercetez. În celălalt capăt al coridorului zăream, în lumina albăstruie a unei ferestre murdare, o altă scară de lemn. O singură dată m-am oprit din mers, încordat. Avusesem impresia că aud pe culoarul de deasupra mea trosnetul înfundat al unor paşi. Am ascultat cu respiraţia tăiată, dar zgomotul nu s-a mai auzit. Putea fi o simplă halucinaţie, deşi eram sigur că Sihastrul îmi urmărea mişcările. Am ajuns la scara din capăt şi am cercetat-o în lumina lămpii. O mulţime de trepte lipseau, iar celelalte erau pe jumătate putrezite. Balustrada se legăna prinsă numai în cîteva cuie ruginite. Greşisem probabil drumul, dar nu mai aveam timp să mă întorc şi să caut altă variantă. Grinda de la perete a scării era destul de lată şi părea să reziste. Am început să urc simţind-o cum se lasă sub greutatea mea. Priveam din cînd în cînd spre gaura întunecată a culoarului superior, însă abia pe la jumătatea urcuşului m-a invadat sentimentul acut al unei prezenţe ostile. M-am uitat înfrigurat spre culoar şi în acel moment l-am zărit! Dezastrul n-a durat decît o fracţiune de secundă. Umbra s-a aplecat fulgerător şi a izbit cu un drug de fier capătul de sus al grindei. Am auzit un zgomot violent, de lemnărie putredă şi am simţit ca prin vis şocul dur al căderii. Numai o zvîcnire a instinctului m-a

ferit din calea drugului de fier care s-a înfipt în podea, la cîţiva centimetri de pieptul meu. Nu ştiu de unde am avut puterea să mă tîrăsc spre peretele coridorului. Ca prin minune, lampa încă mai funcţiona. Am stins-o repede lăsînd culoarul în obscuritatea albăstruie a ferestrei. Undeva, deasupra mea, auzeam abia desluşit răsuflarea întretăiată a Sihastrului. Pesemne îşi calcula înciudat următorul atac. Iar eu, abia acum, după ce şocul trecuse, începeam să simt durerile. La cea mai mică mişcare, un cuţit de foc îmi săgeta gamba stîngă, pornind de la gleznă. Începea să mă cuprindă disperarea M-am ridicat anevoie sprijinindu-mă de perete, fără să calc pe piciorul luxat. Am rămas aşa încercînd să-mi recapăt respiraţia normală. Deodată am observat cum se risipeşte întunericul şi o lumină argintie, puternică, pătrunde prin fereastră. Am încremenit de groază. De undeva de sus a izbucnit hohotul de rîs dispreţuitor şi rău al Sihastrului. Globul de foc revenise în poiană. Eram distrus! Am început să alerg şchiopătînd, înăbuşindu-mi durerile, înapoi spre holul cel mare. Rîsul strident m-a însoţit un timp, apoi a dispărut. Ştiam ce mă aşteaptă! Eram pe la jumătatea culoarului cînd am început să aud tot mai puternică fojgăiala şobolanilor! Nu ştiu precis cum şi în ce moment mi-am depăşit spaima, dar furia neputinţei a reuşit să-mi redea luciditatea. Am desfăcut cureluşa şi am scos cuţitul. Asprimea plăselelor de os mi-a dat o efemeră senzaţie de siguranţă. De pretutindeni, şobolani mari cît pisicile au început să iasă agresivi, fixîndu-mă cu ochi uleioşi. Lovitura primului corp, ca un săculeţ de nisip, am primit-o în spate. Am simţit muşcătura în umăr şi m-am răsucit icnind de durere. L-am spintecat în cădere şi am parat săritura altei jivine ce ţîşnise de pe tocul unei uşi. Imediat, două muşcături mi-au sfîrtecat carnea de pe şold şi de pe antebraţ. Am urlat de spaimă sau poate ca să-i sperii, nici eu nu mai ştiam, şi m-am repezit spre scară, împiedicîndu-mă de trupurile moi. Nu mai pridideam să-i scutur de pe mine, săreau din toate ungherele, îmi sfîşiau hainele şi corpul mi se umpluse de răni sîngerînde. Învîrteam cuţitul fără rost şi singurul gînd era să nu-i las să mă muşte de gît. M-am aruncat în jos pe trepte, şi m-am rostogolit copleşit de teroare simţind cum mi se înfig în coaste muchiile dure de lemn. Am căzut la baza scării, genunchiul teafăr s-a lovit crunt de podea, şi mîna cu care protejam lampa mi-a fost aproape strivită de piciorul rupt al unui scaun. În hol, şobolanii alergau spre mine parcă mai mulţi decît la etaj. M-am ridicat cu ultimele puteri, covîrşit de povara trupurilor ce mă izbeau necontenit şi rămîneau atîrnate de mine, grele ca plumbul. Ochii începeau să mi se împăienjenească, pierdusem demult cuţitul şi o durere insuportabilă îmi

paraliza creierul. Ultimii metri pînă la ieşire i-am făcut în genunchi, tîrîndu-mă, încercînd zadarnic să mă apăr de jivinele tot mai furioase. O lumină orbitoare mi-a săgetat ochii, am văzut undeva sus globul de foc oscilînd cu rapiditate şi m-am prăbuşit pe treptele pridvorului. Deznădejdea m-a invadat, eram conştient că nu mai exista nici o salvare şi în mine devenea tot mai puternică dorinţa de a renunţa la orice apărare. Nu ştiu cum am reuşit să mă ridic din colcăiala de trupuri. Cu ultima zvîcnire de luciditate am mai făcut cîţiva paşi, apoi am căzut la pămînt în mijlocul poienii. Mîinile amorţite nu mai opuneau nici o rezistenţă. Printre gene am zărit în pridvor silueta Sihastrului. Rîdea iarăşi, satisfăcut de spectacol. Deodată rîsul i s-a curmat. Am auzit un urlet de mînie undeva spre pădure, apoi zgomotul unor paşi apropiindu-se în fugă de mine. M-am săltat ameţit, smulgînd şobolanii ce îmi sfîrtecau carnea pieptului şi l-am văzut pe Cosmin năpustindu-se asupra jivinelor. Lovea cu furie, strivindu-le şi ochii îi scăpărau de ură. „Fugi, domnule!”, striga la mine între două icnituri, „fugi, altfel ne omoară pe amîndoi!” Dar eu nu îmi mai simţeam picioarele. Vedeam cu disperare cum şobolanii se aruncă asupra lui şi îl copleşesc. „Lasă-mă, Cosmine!... pleacă!...” Însă băiatul nu mă asculta. Iar eu ştiam ca nu pot să-l conving! Loviturile îi deveneau din ce în ce mai rare şi cînd am auzit iarăşi hohotul de rîs al Sihastrului am înţeles că nu mai aveam nici o speranţă. Steaua asta blestemată! Dacă n-ar fi apărut!... Durerea şi furia neputinţei mă sufocau. Am încercat să mă ridic şi în acel moment am auzit zăngănitul filtrului de la lampă. Ideea mi-a ţîşnit din haosul minţii. Era absurdă, niciodată n-am crezut cu adevărat în ea, dar nu puteam să accept moartea fără măcar s-o încerc. Cosmin gîfîia şi l-am văzut cum se prăbuşeşte cu un răcnet îngrozitor la cîţiva paşi de mine. M-am încordat şi am smuls curelele lămpii. I-am îndreptat razele către globul de foc, apărîndu-mă înverşunat de salturile şobolanilor şi am început s-o mişc uşor în sus şi în jos, apoi lateral. Priveam sfera de foc şi ochii îmi ardeau. Nici o mişcare. Nervii îmi erau întinşi la maximum, nici nu mai percepeam muşcăturile şi întreaga atenţie îmi era îndreptată asupra stelei. Iar ea nici măcar nu se clintea. Mă concentram cu furia deznădejdii, nu puteam să renunţ şi creierul îmi pulsa de durere. Am întrerupt mişcările şi am coborît filtrul provocînd lumina verzuie. Ochii mi se umpluseră de lacrimi, dar nu puteam să-i închid, nu voiam să pierd nici o clipă din vedere globul de foc. Lîngă mine, Cosmin se zbătea cu gemete surde încercînd să se ridice în picioare. Am schimbat cu febrilitate, de cîteva ori culoarea luminii, simţind groaza cum mă inundă iarăşi. Deodată, am sesizat că nu se mai aude rîsul

Sihastrului! Am privit imediat către el şi l-am văzut cercetînd nedumerit sfera de foc. Mi-am intensificat mişcările cu o neaşteptată speranţă. Într-adevăr, steaua începuse să oscileze şi să capete o nuanţă verzuie! În acel moment am sesizat că şobolanii şi-au încetat atacurile. Brusc, steaua a făcut un salt şi s-a oprit deasupra mea, inundîndu-mă cu lumina ei de argint. Am auzit răcnetul Sihastrului şi i-am văzut cum se retrage ca o fiară hăituită în adăpostul întunecat al conacului. O fericire imensă m-a cuprins. Absorbeam prin toţi porii lumina aceea caldă şi durerea începea să mă părăsească de parcă totul n-ar fi fost decît un coşmar fără sens. Îmi simţeam trupul uşor, amorţeala dispăruse şi o vigoare stranie îmi reda tonusul muşchilor. Doar forfota dezorientată a şobolanilor mai stătea mărturie celor întîmplate. Cosmin reuşise să se ridice în genunchi şi mă privea cu ochii holbaţi fără să priceapă, oblojindu-şi rănile cu gesturi încetinite. Am lăsat lampa şi steaua nu s-a mişcat. Îşi revărsa în continuare lumina asupra mea, amplificîndu-mi starea de beatitudine. Nu ştiu de ce, în momentul acela, am simţit că e o fiinţă vie şi că vrea să mă ajute. M-am ridicat în picioare incredibil de repede, nici măcar glezna luxată nu mă mai deranja, şi mi-am privit braţele. O crustă de sînge închegat se formase pe răni închizîndu-le şi trupul meu părea că pluteşte. Am vrut să-l ajut pe Cosmin şi atunci am observat doi sau trei şobolani care încă se mai ţineau agăţaţi de el. Un clocot de mînie mi-a zvîcnit în piept şi am avut o dorinţă irezistibilă de a-i ucide. Atunci am văzut ceva incredibil! Jivinele au început să se zvîrcolească furibund şi s-au prăbuşit la pămînt. După cîteva spasme, trupurile s-au destins inerte. Mi-am concentrat uluit atenţia asupra altui şobolan, ce fugea către găurile de sub scara conacului. Mi-am dorit să moară. Imediat s-a întrerupt din alergare şi s-a rostogolit rămînînd nemişcat. M-am apropiat de el şi l-am întors pe o parte şi pe cealaltă cu vîrful cizmei. Era mort, fără nici o îndoială. Puteam să ucid cu puterea gîndului! Şi forţa aceea inexpiabilă îmi venea de la Steaua Vie. Mi-am ridicat ochii şi am văzut-o cum se mişcă lent venind deasupra mea. Razele ei mă pătrundeau ca un fluid incandescent şi în acele momente am simţit că puterea mea e nemărginită. În poiană, şobolanii fugeau care încotro încercînd să scape cît mai repede în găurile lor. Probabil pentru a-mi verifica forţa am început să-i ucid. Curînd am ajuns ca dintr-o singură privire să-i secer la orice distanţă. Devenise un joc înspăimîntător din care nu puteam să mă mai opresc. Numai că a trebuit să renunţ după cîteva minute, cînd poiana se umpluse de cadavre. Atunci mi-am amintit de Sihastru, de el şi de ceea ce le făcuse el lui Ilie al lui Pătru, lui Pricop şi chiar mie şi lui Cosmin. Trebuia să-l gă-

sesc şi să-l pedepsesc fără cruţare. Steaua Vie îl părăsise şi mă ajuta pe mine poate tocmai pentru lucrul ăsta. L-am descoperit fără să fac nici un pas. A fost suficient să mă concentrez asupra lui ca să-i simt prezenţa în hol. Pentru o clipă am avut chiar senzaţia că pereţii devin străvezii şi că îl văd ghemuit în spatele canapelelor tremurînd de groază. Era dezgustător. Nu m-am abţinut să nu rîd şi m-am întors spre Cosmin ca să-l iau cu mine. Dar Cosmin era de nerecunoscut! Mă privea cu fixitate, înspăimîntat, şi se tîra îndepărtîndu-se de mine spre adăpostul brazilor. Nu-i înţelegeam frica. M-am oprit înfiorat căutînd o explicaţie şi în acel moment am realizat că eu îl îngrozeam! Eu şi puterea pe care o dobîndisem de la Steaua Vie!

— Cosmin! De ce fugi?... Opreşte-te! Sînt tot eu!... Cosmin!...

Dar el se pierduse deja printre brazi fără să mă mai asculte. Am căzut în genunchi, cu inima strînsă şi mi-am înţeles întreaga slăbiciune. Nu rezistasem beţiei. Puterea mă acaparase şi eu am primit-o fără să mă împotrivesc. Am folosit-o ca să ucid, mă fascinase jocul şi Cosmin m-a urmărit tot timpul îngrozit, avîndu-l poate în faţa ochilor pe Sihastru. Pînă şi rîsul meu fusese la fel de batjocoritor ca al celuilalt. Cum puteam să-i mai explic că niciodată n-aş fi folosit forţa împotriva altor oameni. Oare mie însumi puteam să-mi explic lucrul ăsta? La urma urmei Sihastrul era şi el un om, iar eu voisem să-l pedepsesc folosindu-mă de puterea Stelei Vii.

M-am ghemuit la pămînt şi mi-am prins tîmplele în palme. Trebuia să mă liniştesc. Mă revoltam în zadar căutînd motivări, încercînd să mă conving că acţionasem în felul acela numai din cauza disperării în faţa morţii. Eu eram singurul vinovat şi trebuia să privesc adevărul în faţă. Steaua Vie era o fiinţă minunată, simţeam lucrul ăsta fără să pot pricepe din ce lume vine sau, cum poate fi alcătuită, şi ea ne dăruise puterea. Însă darul acesta era atît de uluitor încît ne covîrşise sub apăsarea lui. Cu voie sau fără voie ne-am îmbătat pierzîndu-ne judecata şi ne-am bătut joc de el. Însă acum părerile de rău erau tardive şi inutile. Trebuia să iau o hotărîre aici, pe loc, cu toată luciditatea de care eram capabil. Am privit steaua care oscila deasupra mea şi ochii m-au durut umezi. Aş fi vrut din toată fiinţa să-i pot vorbi, s-o fac să înţeleagă că darul ei ne depăşeşte deocamdată şi că nu-l puteam accepta. M-am gîndit din nou la tot răul pe care l-ar face un alt nebun ca Sihastrul şi am înţeles că soluţia nu era decît una singură.

M-am ridicat iarăşi în putere şi am cules lampa de jos. Fără nici o ezitare am azvîrlit-o către globul de foc. În ultimul moment, steaua a făcut un salt ferindu-se din calea ei, însă a rămas pe loc jucînd parcă nehotărîtă. M-am uitat îndîrjit spre pămînt şi am luat bîta uitată de Cosmin. Am arun-

cat-o în aceeaşi direcţie. Steaua a zvîcnit din nou, ferindu-se, apoi a început să se mişte dezordonat şi am perceput cum fluxul acela de căldură interioară mă părăseşte cu încetul. Am înţeles că încercările mele, cu toată absurditatea lor, reuşiseră, însă victoria nu-mi aducea decît o nesfîrşită tristeţe. Sfera de foc a zvîcnit şi s-a pierdut deasupra pădurii cufundînd poiana în beznă. Mi-am simţit trupul greu şi m-a copleşit singurătatea. Totul se sfîrşise... Nu voiam să mai gîndesc, încercam numai să mă agăţ de speranţa aceea firavă că într-o bună zi steaua va apare din nou şi poate atunci...

M-am urnit cu greu încercînd să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul. Am început să desluşesc trupurile şobolanilor împrăştiate în jurul meu şi o mişcare uşoară mi-a atras atenţia. Nu erau morţi aşa cum îi crezusem. Se tîrau ameţiţi căutînd să dispară în găurile din temelia conacului. Nu i-am mai privit, îmi ajungea apăsarea din piept, însă imaginea lor mi-a amintit de Sihastru şi de toată durerea pe care o provocase el. M-am îndreptat gîrbovit spre treptele pridvorului să-l caut...”

Aici se întrerupe jurnalul necunoscutului, ultima filă fiind complet indescifrabilă. Trebuie să mărturisesc că ori de cîte ori citesc acest fragment final simt cum tristeţea necunoscutului se revarsă asupra mea, dîndu-mi uneori senzaţia că eu însumi am trăit întîmplările acelea. Cu toate că au trecut atîţia zeci de ani de atunci şi încercările mele de a-i da de urmă au fost zadarnice, vreau totuşi să cred că el se mai află în viaţă şi, cîndva, voi reuşi să-l întîlnesc.

Îmi e foarte greu să mă smulg de sub influenţa faptelor povestite în jurnal şi să redevin obiectiv pentru a putea expune rezultatele investigaţiilor făcute de mine.

Referitor la dispariţia necunoscutului, lucrurile se pot lămuri întrucîtva. Învăţătorul Teişanu Vasile afirmă că acel pădurar, Anghel Ifrim, văzuse către dimineaţă pe cărarea dinspre ieşirea pădurii o căruţă cu doi cai alergînd nebuneşte. Cel care o mîna avea hainele zdrenţuite şi nu părea a fi de prin partea locului. În căruţă se mai vedea o mogîldeaţă zvîrcolindu-se. Pădurarul ar fi putut jura că era un om care se zbătea în legături. Explicaţia mi se pare plauzibilă, ea putînd fi corelată şi cu ipoteza că necunoscutul fusese trimis în sat de către autorităţi.

În ceea ce priveşte împrejurările în care am găsit jurnalul, se cuvin cîteva precizări legate de o altă descoperire, extrem de importantă, făcută tot în podul conacului. Expediţia geologică la care am participat în urmă cu

cinci ani şi-a instalat temporar tabăra în Poiana Gorunului. Chiar în prima după-amiază, geofizicianul nostru, Andrei Cernat, ne-a strigat de la o lucarnă a conacului să urcăm repede în pod pentru a ne arăta „ceva extraordinar". La început n-am înţeles nimic din resturile acoperite de pînze de păianjen şi de cetina căzută prin găurile acoperişului. El însă a scos la iveală dintre rămăşiţe cîteva lucruri cel puţin ciudate: un tambur greu cu manivelă, nişte roţi dinţate, o sferă de metal cu luciul mîncat de rugină, cîteva cabluri, o curea lată cu capetele cîndva îmbinate şi o mulţime de alte piese mai mici, greu de identificat. Alături, de sub stratul de praf, a apărut un postament gros de cauciuc şi, lîngă el, pe un suport ceramic, o ţeavă îndoită ce ieşea printr-o spărtură a acoperişului şi se termina cu o măciulie de fier. Cernat a început să aşeze piesele într-o ordine aproximativă şi după cîteva minute am recunoscut profilul unei maşini Van der Graaf, de dimensiuni neobişnuit de mari. Eram uluiţi şi ne întrebam cine putea fi cel care o instalase acolo şi ce interes avusese să obţină cîmpuri electrostatice atît de intense. Ne intriga mai ales ţeava cu măciulie de fier la care mai mult ca sigur fusese conectată maşina. După cîteva zile am găsit într-un ungher al podului notesul distrus şi aproape ilizibil, însă nimeni n-a avut atunci răbdarea să-l descifreze.

De cinci ani studiez însemnările şi acum cred că pot răspunde la acele întrebări. Sihastrul bănuise probabil că sfera de foc era o fiinţă energetică şi imaginase un mod de a intra în legătură cu ea bazat pe apariţia unor cîmpuri electrostatice extrem de puternice şi cu o anumită periodicitate. Cît priveşte semnalele luminoase cu lampa de carbid şi apoi cu filtrul verde, sînt sigur că ele reprezentau o fază ulterioară contactării, în care Sihastrul voia să găsească o modalitate de comunicare cu Steaua Vie. Cu toate că ea reacţionase la aceste semnale, se pare că limbajul încă nu fusese găsit, dovadă că Sihastrul nu reuşise să împiedice sfera de foc de a veni deasupra necunoscutului.

Şi totuşi ce sau **cine** era Steaua Vie? iată cea mai incitantă întrebare. Eu personal pot acum să afirm fără nici o ezitare că Steaua Vie era/este o fiinţă energetică. În ultimii ani am citit numeroase materiale referitoare la fulgerele globulare şi într-adevăr, în majoritatea cazurilor, manifestările lor sînt extrem de stranii. Dar nimeni nu le-a considerat pînă acum decît nişte fenomene atmosferice (poate şi pentru ele noi sîntem condensări ale materiei lipsite de importanţă). Am cerut cu diverse ocazii părerea specialiştilor despre posibilitatea existenţei unor forme de viaţă energetice. Au existat ezitări, în special din cauza dificultăţii de a imagina structura intimă a unor

astfel de fiinţe, dar niciodată n-am primit un răspuns negativ categoric. Nu ştiu dacă sînt fiinţe raţionale, dacă au o civilizaţie suprapusă cu a noastră şi inobservabilă pentru noi ori sînt indivizi singulari. O simplă imitare a unor semnale nu constituie o dovadă a existenţei raţiunii. Şi totuşi îmi doresc să cred că ele o posedă. Cît priveşte puterea pe care o dobîndise Sihastrul şi apoi necunoscutul, cred că nu era decît un efect al contactului, nicidecum o acţiune voită din partea stelei.

Ţin să mai adaug o singură observaţie în legătură cu însemnările. Am găsit notesul în podul conacului. Sînt sigur că necunoscutul a revenit acolo dorindu-şi să vadă din nou Steaua Vie. Nu ştiu dacă a reuşit, dar obsesiile şi speranţele lui au trecut asupra mea şi mă tulbură necontenit, parcă din zi în zi mai puternice. Mă surprind uneori cuprins de disperare la gîndul că o civilizaţie uluitoare ne însoţeşte, însă contactul cu ea încă nu poate exclude apariţia unui alt Sihastru, poate şi mai înspăimîntător, în cine ştie ce parte a globului. Şi totuşi reuşesc de fiecare dată să-mi înving teama. Cred în puterea benefică a raţiunii umane şi am convingerea că va veni o zi în care astfel de gînduri îmi vor părea absurde.

Sper ca ziua aceea să fie mai aproape decît îmi închipui...